
Aurora

90 - 95 kapitola

Zuzana Zrneková



www.zuzanazrnekova.sk



© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli. Ďakujem za neopakovateľné chvíle s vami.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Odhalenie rodinnej histórie vnáša do Célinho srdca nepoznaný pocit. Ťahá ju to stále viac a viac do lesa. Nakoniec nachádza i záhadné jazierko s iskrivou vodou, do vôd ktorých sa jedného dňa ponára. Túži v ňom zmyť všetky ťaživé pocity, čo ju opantali pri odhalení rodinného tajomstva.

Ona a Nole nakoniec celkom neplánovane podstupujú jednu z najťažších skúšok, ktorá ich môže stať aj život.

A kde strávi Célie ďalšie obdobie? Tentoraz toto rozhodnutie prenechávajú na ňu, čo v nej vyvolá hodne zmätku. Kým žila na pevnine, nik sa jej nepýtal, ako by chcela prežiť svoj život. Uvedomuje si, že tento rozmer slobody je pre ňu nový. Nakoniec sa rozhoduje pre osadu liečiteľov pod samotnou Roraimou. Putujúc krajinou niekoľko dní, prichádza spolu s Naluom do tejto osady.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
90 – Ženy môjho rodu	04
91 – Sen z minulosti	10
92 – Ehlumi	17
93 – Tena	24
94 – Poznanie Ehlumi	30
95 – Cesta k starým ruinám	36



90 - Ženy môjho rodu

Nasledujúcich niekoľko dní som sa tu viac len tak motala. Odrazu som nevedela čo robiť. Za ten čas čo som sa vydala na pút' po Aurore, vždy bolo niečo, čomu som sa venovala a ja som sa naučila byť užitočnou. Lenže teraz tu nebol nik, kto by ma usmerňoval, kto by povedal, "tu t'a práve potrebujeme" a ja som zažívala nový pocit slobody. Tak zvláštny.

Túlala som sa po okolí a najradšej som mala maličký vodopád čo som objavila. Nepamätala som si toto miesto, nezdalo sa mi, že by som tu už predtým bola. Dýchal tu na mňa pokoj. Aj keď voda v tomto malom vodopáde bola celkom obyčajná, žiadna iskrivá ako v prameni či jazierku v akom som sa len pred časom kúpala, pre mňa toto miesto malo svoje čaro. Pôsobilo tak prostým a jednoduchým dojmom.

Zrazu som si začala klásť otázky, čo ma sem na toto miesto, do osady liečiteľ'ov, vlastne privolalo. Nevedela som si predstaviť, ako tu môžem rozvinúť svoj dar či esenciu. Za posledné dni, sem prišli len dvaja ľudia a

vlastne vždy na druhý deň sa pobrali hore do Roraimy. Dokonca aj tí, čo zostúpili, zdržali sa tu tak najviac jeden deň. Cítila som sa odrazu zmätená. No cítila som aj volanie lesa. Akoby som potrebovala viac ako kedykoľvek predtým byť v spojení s prírodou a hlavne s lesom. Vôbec som tomu nerozumela a musela som si pripomenúť, že nie vždy a všetko moja myseľ vie pochopiť a porozumieť. Že občas tie odpovede a objasnenia prídu neskôr.

Bol to takmer týždeň čo som tu bola. Vždy som sa počas ranného hodovania spýtala Lavy či jej môžem s niečím pomôcť, no ona vždy pod'akovala, odvetila rovnako, že "nie" a len sa na mňa usmiala. A tak vždy znovu a znovu som sa napokon vydávala do lesa. Vníkala som ten jeho rytmus, jeho zvuky, jeho atmosféru. Chvíľami sa mi zdalo, že les sa mi prihovára a ja som si vždy v tej chvíli pomyslela, že hádam už bláznim. Až raz.

"Po čom túži tvoje srdce?" - tak znela otázka, čo sa vynorila netuším odkiaľ. Bolo to práve vo chvíli, keď som objavila ďalšie čarovné miesto. Bol tu strmý zráz a len len, že som nespadať dolu. Sadla som si na jednu veľkú skalú a len ticho sledovala tú nekonečnú nádheru stvorenstva.

Tak po čom v skutočnosti túži moje srdce?

V mojej mysli okamžite vyskočil obraz Noleho. Je to ono? Je to naozaj to, po čom skutočne z hĺbky svojho srdca túžim? Alebo je tu ešte niečo ďalšie? V tej chvíli som sa vôbec nesnažila hľadať odpoveď, len tak som tam sedela. Boli okamihy, kedy ma unavovalo moje neustále premýšľanie o všetkom možnom. A toto bola jedna z tých chvíľ. Vedela som, že aj tak tomu neuniknem a na chvíľu si spraviť prestávku sa mi zazdalo ako dobrý nápad. Len som si zavrela oči a nechala nech jemný vetrík pohľadza moju tvár, pohráva sa s mojimi vlasmi.

Prišlo to nečakane. Ten obraz v mojej mysli. Moja mama. Zaskočilo ma to, no nevyviedlo z miery. Zdalo sa mi, že stojí naproti mne, priamo nad tou priepast'ou vo vzduchu a usmieva sa. Za ňou som si všimla starú mamu. A za ňou jej mamu. Dlhý rad žien môjho rodu. Bolo to nezvyčajné.

Jemne som sklonila svoju hlavu v úcte k svojim predkyniam. Myslela som na starú mamu, ktorá tam niekde na pevnine je a zrejme zažíva náročné okamihy. Vníkala som ten smútok v jej očiach. Dlho som ho ako malé dieťa nechápala. Vlastne až teraz môžem povedať, že

mu začínam rozumieť. V duchu som ju objala. Odrazu sa mi zdalo, že chápem aj svoju mamku. To, prečo chcela, aby som sa vydala za muža čo mi vybrala. Bol z dobrej a váženej rodiny, ako sa hovorilo.

Aj keď sa ona vzoprela a vydala sa za muža svojho srdca, spoločenská vrstva, z ktorej pochádzala jej to dala poriadne pocítiť.

Nie, nemala to mnohokrát jednoduché a ja som v tej chvíli pochopila, že pre mňa chcela iný osud. Ten, kde je všetko jednoduchšie, keď sa rešpektujú spoločenské pravidlá. Lenže boli naozaj tieto pravidlá v poriadku? Ak by som aj ja išla svojou vlastnou cestou, bola by som druhá generácia a také niečo by sa už len ťažko odpúšťalo. Ak "zlyhala" jedna generácia, to sa ešte ako tak dalo napraviť. No dve? Myslím, že verila, že by to tak aj pre mňa samú bolo lepšie.

A ja som sa dívala na celý ten zástup žien môjho rodu. Ich smútok v očiach. Museli sa podriaďiť konvenciám, vziať si za muža toho, koho im rodičia vybrali. Dlhé generácie pred mojou mamkou to takto fungovalo, tak sa to jednoducho robilo. Nezáležalo na tom, či si ten pár skutočne k sebe nájde cestu, či budú žiť spolu alebo len

vedľa seba. Spájali sa takto hlavne majetky. To zdá sa, že bolo prvoradé. Naproti životu na Aurore mi to prišlo odrazu tak absurdné, až som mimovoľne pokývala hlavou, viac sama pre seba a zasmiala som sa.

Prišlo mi to celé ľúto. To v akom čudesnom svete som žila. A to sme sa považovali za civilizovaný národ. Akoby vôbec nezáležalo na samotnej duši človeka.

Dívala som sa na ten zástup žien. Ako keď krajinu s východom slnka začnú zalievat' prvé lúče svojim jasom, vnímala som, ako tento rad žien môjho rodu začína zalievat' slnečný svit. Ako pri východe slnka, keď osvetľuje naše tváre, až sa nám chce prižmúriť'. Pozorovala som, všetky tie nevyplakané slzy v ich očiach, ktoré teraz mohli byť prepustené. Ich tváre sa viac a viac rozsvetcovali. Jedna za druhou, až mi postupne mizli. Najskôr tie, čo boli vo veľkej diaľke, až zostala len moja stará mama a moja mamka. Opäť som sa im jemne uklonila v úcte za ich životy. A potom zmizli aj oni.

Ešte hodnú chvíľu som tu len tak sedela kým som znovu otvorila svoje oči. Na duši ma hrialo. Nevieť ako dlho som tu takto bola, viem len, že to bolo nejakým spôsobom

dôležité. Uvedomila som si, že niekde z hĺbky ku mne prenikal ten hlas, že by som sa mala vydat' za toho, koho mi vybrali rodičia. Tak ďaleko od domova a predsa tieto konvencie nado mnou mali stále svoju moc? Zdalo sa to až desivé.

Nakoniec som sa pobrala späť'. Neponáhľala som sa, kráčala som viac zadumaná. Keď som sa priblížila k osade, Lava si ma všimla a pozorovala som, ako si vydýchla. Nerozumela som, no krátko na to prišla silná búrka. Myslím, že som bola stále dost' zadumaná čo neuniklo jej pozornosti. A tak som sa rozhodla rozpovedat' jej nielen o svojom dnešnom zvláštnom zážitku, no tiež o zvyklostiach z toho môjho sveta. Bol život na pevnine vlastne ešte môj svet? Nepochybne patril do histórie môjho životného príbehu.

Lava načúvala zatiaľ čo búrka si húdla svoju pieseň. Prv ako sme si zasadli k tomuto tak trošku čudesnému rozhovoru, uvarili sme si čaj a pritom si z neho odchlipkávali.

“Myslím, že ženy tvojho rodu to potrebovali. A ty tiež. Oslobodiť sa od niečoho, čo spútava samotnú dušu.

Samotné zvyklosti nemusia byť zlé. Ľudia si vždy budú vytvárať nejaké zvyky a tradície, čo je prijateľné a čo nie. Aj my tu máme veľa zvyklostí, čo by sa ľuďom z pevniny zdali zvláštne. Nemyslím si, že je ale v poriadku, ak je potlačená slobodná vôľa kohokoľvek.”

Načúvam teraz na oplátku ja Lave. Áno, viem čo tým myslí a hneď mi to aj potvrdzuje.

“Nehnevaj sa za to na nikoho. Tak sa spoločnosť vyvinula a stalo sa to bežným štandardom. Aby sa to zmenilo, bude sa musieť zmeniť aj myslenie ľudí v tomto ohľade.

Spoločnosť sa posunie na ďalšiu úroveň.” - dodá a obdarí ma úsmevom.

Búrka pomaly tichla. Vzduch voňal a naplňal ma novým poznaním. Vedela som celkom isto, že na to miesto sa ešte vrátim, no teraz sme išli skontrolovať, či búrka nezanechala nejaké škody. Zdalo sa že všetko je v poriadku. Vybrali sme sa teda ku schodisku, netušiac koľko ľudí práve stúpalo či zostupovalo po ňom, keď prišla táto nečakaná búrka. Cestou tam sme zistili, že vyvrátilo jeden strom, no žiadne väčšie patálie sme

nezaznamenali. Na schodisku sa zdalo, že je pokoj. Až z toho tak trochu desilo.

O hodnú chvíľu neskôr sme si všimli, ako niekto predsa len zostupuje dolu. Krok bol jasný, rozhodný. Zostávali už len tri stanovišťa a tak sme sa rozhodli počkať na tohto dobrodruha. Bol to mladý muž, ktorý sa napriek upozorneniam vyvolených vydal na zostup. Vyvolení v Roraime zrejme postrehli oveľa skôr, že niečo je vo vzduchu.

Mladý muž bol v dobrej nálade, ako ale vzápätí priznal, počas búrky mu ozaj nebolo všetko jedno. Uchýlil sa pod prístrešok na jednom odpočívadle, no tie sú otvorené a vietor silno fúkal. Bol rád keď vietor a búrka utíchli. Zrejme aj preto teraz oplýval tak dobrou náladou. Tešil sa, že je dole a chcel pokračovať dokonca ďalej. Deň sa prehupol do druhej polovice a to nebol ten čas, kedy sa vydávať na ďalšiu púť. Hoci sme všetci rešpektovali jeho prianie pokračovať v ceste, nezdalo sa to nateraz celkom bezpečné. Stále sme nevedeli či nevznikli aj ďalšie škody po tejto búrke. Rizikom bolo, ak sa riečka vyliala z koryta,

čo pri takýchto búrkach a intenzívnych dažďoch nebolo vraj nič výnimočné.

“A kam sa vlastne tak ponáhláš?” - pýtam sa ho so záujmom, zatiaľ čo kráčame k osade. Jediné na čo sa podarilo presvedčiť tohto mladého muža bolo, aby si niečo malé pod zub nachystal na svoje ďalšie putovanie, keď už chce pokračovať proti noci. S tým súhlasil.

A tak nám začína rozprávať svoj príbeh. Do Roraimy ho priviedli pochybnosti o svojom ďalšom smerovaní v živote. Nebol si istý, tápal a pochyboval, čo je to “ono”. Vydal sa preto na túto púť. Roraima bolo to miesto, ktoré prenikalo a dotýkalo sa samotnej našej duše. Práve tak sa vynárali odpovede zo samého srdca, zo samotnej duše. Mladý muž pochopil, že svoj život chce prežiť spolu s jednou dievčinou. Po tomto uvedomení, nechcel viac čakať a rozhodne sa vybral za ňou, aby jej vyjadril svoje city a teda, aby to stihol prv, ako tak urobí niekto iný.

Celkom ma to ohromilo, keď počujem ako mu Lava kladie otázku.

“Prečo jej nevyšleš správu, že si na ceste za ňou?”

Mladý muž celkom zaskočený touto otázkou zostal stáť a pozrel udivene na Lavu.

“Oo, no ... to mi vlastne vôbec nenapadlo.”

Pozorujem ako sa mení výraz jeho tváre, je ako dieťa, ktorému ste práve zobrali vytúženú hračku. Trvá to len chvíľu, keď sa otrásie a pokračuje ďalej. Kým prídeme k osade, rozhodne sa predsa len zostat' tu na noc.

Pri večernom hodovaní nám rozpráva o svojom živote. Jeho darom je práca a učenie malých detí. Dlhو veril, že ho táto práca naplní natoľko, že sa plne chcel oddať tejto službe. Ani nepomyslel na to, že by si založil svoju rodinu. Lenže srdce sa stále hlásilo o svoje slovo. A tak sa rozhodol pre púť do Roraimy, aby si všetky svoje zmätené myšlienky a pocity usporiadal, našiel v nich to, k čomu ho jeho srdce skutočne volá.

Bol to pozoruhodný deň a aj večer. Keď som si však ľahla do siete, dlho som si ho v mysli prechádzala a nevedela zaspať. Myslela som na ženy môjho rodu, tie krásne bytosti. Opäť raz som premýšľala. Nad životom na pevnine, nad zvykmi, ktorými sme tam žili. Premýšľala

som nad tým, že predsa láska čo hory prenáša sa nemôže zrodiť zo spojenia dvoch ľudí, ktorým ich spoločný život nadiktovali. Či vari áno?

Tu na Aurore som videla páry ako naozaj žiaria v spoločnom živote. Vstupovali doň po zrelej úvahe, museli prejsť skúškami lásky a na spoločný život sa pripravovali. Nevieť či sa to celkom dá, no robili najlepšie ako verili, že to prinesie svoj ošoh.

Myslela som aj na niečo iné. Kládla som si otázku, ktorá ma už z času načas na tomto ostrove zastihla. Tá otázka smerovala k hodnotám, ktoré sa na pevnine vyznávali. Ak zmena spoločenských úzusov a konvencií závisela na hodnotách, ako by sa ju dalo dosiahnuť, ak každý mal ten svoj pomyselný rebríček hodnôt? Existoval nejaký prienik, bod v ktorom sa mohli spojiť? A na čom skutočne záleží?

Tieto otázky ma už nie raz dostali do úzkych. Nevidela som z nich východisko a ani odpoveď. Vždy keď som porovnávala život na Aurore a na pevnine, bolo mi úzko na duši. Zdalo sa, že náš svet je tak trošku zvrátený. V mysli mi opäť raz vyskočili tie obrazy našich rodinných priateľov, keď sa chceli popíšiť tým, že majú svoje vlastné

diamantové bane. Mojej pozornosti neunikli ani tí obyčajní ľudia, čo z baní vychádzali. Nevyzerali vôbec dobre. Áno, v mojom svete vykorisťovanie nebolo ničím výnimočným. Rovnako, ako drancovanie prírody. Desivé fakty a na ďalšie som už ani nechcela myslieť.

Možno by som nemala porovnávať život tu a v mojej domovine. Aj Aurora mala za sebou históriu, na ktorú nebol nik hrdý, no uchovávali ju ako dôležité míľniky a memento.

Pri všetkých týchto myšlienkach čo sa mi prehánali hlavou som myslela, že hádam ani nezaspím. Áno, bolo mi smutno pri pomyslení na moju domovinu. Chcelo sa mi odrazu až plakať, keď do ticha noci som zašepkala ženám môjho rodu:

“Je mi veľmi ľúto, že ste museli niečím takým prejsť, že vám nebolo dovolené slobodne si vybrať muža vášho srdca. Nemohli ste inak a tak vás teraz žiadam o povolenie, aby som si ja mohla slobodne vybrať muža, s ktorým spojím svoj život. Nech je náš rod oslobodený od tejto ťažoby neslobody a spútanosti. Ďakujem.”

Krátko nato som zaspala.

91 - Sen z minulosti

Druhý deň ráno sa mladý muž s rovnakým odhodlaním, aké mal aj včera, vybral pokračovať vo svojej púti. Celý žiaril, no zároveň bol pokojnejší. Po rannom hodovaní sme sa rozlúčili a požehnali mu na cestu.

Mňa to opäť t'ahalo do lesa.

“Zdá sa, že si si našla obľúbené miesto v lese,” - spýtavo sa na mňa díva Lava a usmieva sa.

“Áno, objavila som krásne miesto pri takom strmom zráze a ešte malý vodopád, taký nenápadný.”

“Hm, tak strmý zráz, tak to ma neprekvapuje, že si si to miesto obľúbila.”

“Skutočne?”

“Áno, tvoja esencia je esenciou mostu. Takéto hraničné miesta, t'a budú jednoducho viac lákať. Núka sa na nich to prepojenie, ako most.” - dodá, akoby ani o nič nešlo.

Hraničné miesta. Vlastne keď sa nad tým tak zamýšľam, tak vždy, čo si pamätám ma takéto miesta lákali. Mamka sa išla aj zbláznit' keď som bola malá a balansovala som na takýchto menej bezpečných miestach. Ale ja som bola v akomsi vytržení.

“Esencia mostu prepája. No nie vždy to je jednoduché. Nie vždy sme pripravení počuť to.” - poznamená len tak mimochodom, a mňa až mrazí. Hovorí vari o sebe?

Veľmi by som sa chcela porozprávať viac s niekým o svojej esencií, no vnímam, že viesť s Lavou takýto rozhovor je trošku náročné, keď viem čo som videla. Podchvíľou sa ma dokonca zmocňovali aj pochybnosti, no vzápätí som vždy pocítila tú istotu, podobnú tej, ako keď som hovorila s Tenou.

Ale s kým by to šlo? V mysli mi vyvstal Nijo, no netušila som či a kedy by to bolo možné. A tak aj tento deň som sa vybrala do lesa. Ťahalo ma to tam, opäť tým zvláštnym spôsobom. Cestou som si znovu kládla tú otázku, prečo som vlastne tu? Prečo ma to sem tak ťahalo? Vôbec sa mi nezdalo, že by toto miesto malo nejakým spôsobom posilniť prienik do môjho daru či esencie. Hádám len tá

skúsenosť v prvý večer, keď som sem spolu s Naluom dorazila. Prečo sa mi to ale ukázalo, ak oni dvaja ešte neboli pripravení vôbec sa otvoriť spoločnému životu? Ani jeden v skutočnosti neuvažoval zatiaľ o tom, že by žil inak, ako doteraz. Tak prečo som to videla tak jasne?

Boli to neutíchajúce otázky. Význam tohto miesta pre rozvíjanie môjho daru a esencie som pochopila oveľa neskôr a aký to bol dôležitý čas. No v čase keď som tam bola, prechádzala som si pochybnosťami.

Keď som dorazila na to miesto pri zráze, zhlboka som sa nadýchla, zavrela na chvíľu oči. Chcela som poznať tie odpovede, no nebola som si istá, či k nim dospejem sama, či nebudem potrebovať aj nejaké vysvetlenia.

Ani neviem prečo, začala som zbierať kamene, malé kvietky a začala z nich stavať niečo ako malú mohyľu. Sama neviem čo mi to napadlo. Myslela som pritom znovu na ženy môjho rodu. Jedna za druhou mi naskakovali pred očami. Tíško som si začala pritom spievať spev Lumo. Celkom tíško.

Keď som bola hotová, sadla som si pred túto mini mohylku na päty. Chvíľu som bola len v tichu. Celé to bolo také spontánne, nerobila som si starosti preto, že neviem čo ďalej robiť. Bola som plne ponorená v tomto prežívaní a vedela som, že budem vedieť čo robiť ďalej. Kedysi, by bola tá forma, ako čo urobiť dôležitejšia ako samotné prežívanie. Aj toto mi prebehlo hlavou.

“Mami, odpusť mi.” - vypadlo zo mňa, zatvorila som na chvíľku oči. - “Viem, že si vždy chcela pre mňa to najlepšie.” - otváram oči a cítim ako mi po lícach stekajú slzy. Mysľou mi bežia všetky tie spomienky, keď som ako malá mamku dostala do úzkych, no aj tie, keď sme sa smiali, momenty objatí i dôverných rozhovorov neskôr, keď som bola väčšia. Priam som cítila, ako ma znovu pohľadza po líci. Usmiala som sa.

“Mami, odpusť ak sa nevydám za toho muža, čo ste mi s ockom vybrali. Aj ja chcem zažívať takú lásku, akú vy dvaja. Viem, že ste sa milovali. Náš rod, už dost' trpel, keď sa podvoľoval zaužívaným konvenciám. Potrebujem cítiť vaše požehnanie pre môj spoločný život s Nolem.”

Neviem čo som vlastne čakala, nezdalo sa, že by sa niečo dialo. Hodnú chvíľu som tu pobudla. Potom som sa vybrala k malému vodopádiku a opäť raz sa ponorila do jeho chladných vôd. Svietilo tam slnko a ja som si potom na brehu sadla a kúpala sa v teplých lúčoch. Osušili ma a zahriali po pobyte v chladnej vode.

Ako som tam tak sedela, pocítila som, akoby som v skutočnosti sedela vo vajíčku. Zlatom vajíčku. Nebolo to nič hmatateľné, skôr len zo svetla, zlatavého, ako sú tie prvé či posledné slnečné lúče dňa. Nemala som ani potuchy odkiaľ sa to vzalo, čo si o tom myslieť, a tak som to celé len pozorovala, celkom pobavená, že tento tvar vajíčka sa takto prihlásil o svoje slovo aj u mňa. V jednej chvíli som však pocítila, že toto vajíčko je naplnené dôverou. A ja som ju nadychovala. Bol to nevšedný zážitok. Intenzívny, povznášajúci, nádherný.

Ubehla značná časť dňa, keď som vedela, že je čas' vrátiť sa. V osade na mňa čakalo prekvapenie a ako som sa blížila, tak som to rozpoznala. Aj toto bolo pre mňa nové.

Bol to Nijo, ktorý sa tu pristavil na ceste od starých ruín. Zdalo sa, že nič nešlo tak ako chceli. Niečo v tom celom

akoby nedávalo zmysel. Bolo mi z toho smutno, pretože aj ja som svojimi zvláštnymi snami podnietila ďalšie bádanie v tomto smere. No Nijo bol skôr unavený. Nebola som si istá či z cesty, či zo sklamania. Keď som sa ho na to spýtala, úplne ma zaskočil:

“Sklamaný? Nie. Je celkom prirodzené, že nie vždy sa veci podaria na prvý krát. Célie, aj neúspech je dôležitý. Ale ty mi povedz čo ťa trápi. Mal som pocit, že sa tu mám zastaviť, pretože so mnou naliehavo potrebuješ hovoriť.”

Nezdalo sa mi, že by som vyslala správu, ako oni hovoria, napokon stále som nechápala celkom ako to robia. Či z toho čo mi povedali, som možno čo to pochopila a urobila to viac nevedome? Nebola som si vôbec istá, vedela som len, že posledné dni som na Nija myslela dost' intenzívne a hovorila si, že práve s ním by som sa chcela naozaj porozprávať. Bola som rada, že je tu. Bolo toho toľko čo som s ním chcela prebrať.

Našli sme si chvíľu hneď po večernom hodovaní a ja sa mu zdôverujem s odhalením čo som urobila len pred pár dňami. Uvedomenie, ako aj ďaleko od domoviny ma stále nečakane zväzujú zaužívané konvencie. Hovorím mu, aj o

spontánnom vybudovaní malej mohyly aj to, čo som sa “rozprávala” s mamkou.

Nijo pozorne načúva. Nakoniec mi kladie otázku, veľmi podobnú tej, čo mi ráno položila aj Lava.

“Célie a čo ty? Vieš si ty sama dovoliť prestúpiť tieto zvyklosti?”

“No, ... asi celkom nerozumiem.” - skôr jachtám, nechápem jej. Už keď mi ju Lava položila som z nej bola zmätená.

“Naozaj nie?” - čaká, dáva mi čas.

“Je možné, že ma zväzuje strach prestúpiť to nepísané pravidlo. Ako je to možné, keď zároveň som od počiatku pocítovala odpor voči dohodnutému sobášu? Ako je možné, že to má nado mnou takú veľkú moc? A ako sa z toho vymaniť?”

“Célie, čoho sa najviacej bojíš?”

Pred očami sa mi premietajú tie situácie, keď sa mojej mamke obracali chrbtom, keď si zvolila môjho otca.

Pozorovala som ako to mame bolo vždy ľúto a premkol ju smútok. V komunite, v ktorej vyrastala, padla do nemilosti. Už len tá spomienka ma zvierala pri srdci.

Vníkala som ten strach, čo nebol vlastne môj. Pomaly o tom rozprávam Nijovi a on súhlasne prikyvuje.

“Niekedy je to tak. Diet’a vníma veľmi dobre ako sa rodič cíti. Sú okamihy, keď si myslíme, že nás deti nevidia v našich emóciách. Problém je, že diet’a vidí, cití, vníma. Diet’a v skutočnosti neoklameš. Je čisté. A tak ako si vnímala tú mamkinu bolesť zo straty Juliette, rovnako tak si prevzala za svoj aj tento pocit vylúčenia.”

Začínam chápať a tak mu hovorím aj o ďalšom mojom dnešnom zážitku pri vodopádiku, keď som mala odrazu pocit, že som sa ocitla v svetelnom vajíčku. Vlastne neviem ako mu to najlepšie popísať, no verím, že mi rozumie. A Nijo rozumie lepšie ako som sa mohla vôbec nádejať.

Pozorujem ako sa viac a viac pri mojich slovách usmieva. Mne sa moje rozprávanie zdá kostrbaté ako hľadám tie správne slová, ktorými by som mu opísala tento môj

nevšedný zážitok. Tak ako toľko krát predtým aj teraz Nijo chápe čo mu hovorím a nakoniec mi kladie otázku:

“Célie, ak sa nemýlim, nik t’a tu toto ešte neučil? Je tak?”

“Nie,” - udivene odpovedám a čakám na ďalšie odhalenie.

“Nuž, možno tým ako si putovala po ostrove, trošku sa stratila kontinuita, čo sa kedy učiť. Pri poslednom pobyte v Roraime sme sa sústredili najmä na spev Lumo. Je úžasné, že si toto poznanie odhalila aj sama. Často sa to nestáva a o to viac som tomu rád.” - vnímam, že Nijo je úprimne dojatý, no ja chcem vedieť viac a tak ho pobádam, aby pokračoval. No je už celkom neskoro a Nijo mi hovorí, že tento rozhovor by sme mali dokončiť zajtra, no zároveň že si uvedomuje, že by sa mi asi len ťažko zaspávalo.

“V stručnosti ti teda poviem. Toto vajíčko, ako si to nazvala, je nám často nápomocné vo chvíľach keď nie je nablízku ani Thara, ani Mhenea lôžko, ani žiadna iná pomoc a musíme si vedieť poradiť sami. S emóciami, či myšlienkami, čo nás uchvacujú. To vajíčko má v sebe koncentrovanú energiu, kvalitu, ktorú práve z nejakého

dôvodu potrebuješ. Povedala si, že si pocítila, že tá zlatavá farba predstavuje dôveru.

Môžeš si položiť otázku, dôveru voči čomu potrebuješ podporiť?”

“Ási v to, že všetko to čo som urobila, mi pomôže uvoľniť sa z ťažoby konvencií mojej domoviny. Že prepustím ten strach, že sa stane niečo zlé, keď si vyberiem muža podľa svojho srdca.”

“V skutočnosti si si už vybrala.” - obdarí ma úsmevom.

“Áno, tak je. No aj tak ma prepadol tento ničotný strach.”

“Je to hlboko vnorené v tvojom bytí. No už vieš, že ten strach nebol tak celkom tvoj. Čomu ešte potrebuješ viac dôverovať?”

Nijo ma pobáda, aby som prenikla do hĺbok svojej duše, do skrytých zákutí svojej mysle. A ja si uvedomujem, že je tu ešte niečo. Ticho, sotva šeptajúc dodávam:

“Dôverovať tomu, že je v poriadku byť s Nolem.
Dôverovať Životu.”

Nijo len mlčky prikývne, objíme ma a nateraz sa rozlúčime. Obaja si ideme ľahnúť k nočnému spánku, tak blahodárnemu po náročnom dni.

Tú noc som mala opäť jeden z tých zvláštnych snov. Opäť raz som najskôr videla dvere. Krásne vyrezávané. Kľučka bola krásna strieborná, leskla sa a ja som sa po chvíľke váhania odhodlala tie dvere otvoriť. V čase a priestore som sa preniesla do záhrady mojej starej mamy. Pozorovala som ako sedí na lavičke, ktorú Timo vyrobil len pre ňu. Prisadol si k nej, držal ju za ruky. Boli v rozpuku svojej mladosti. Čosi si tíško šepkali. Myslím, že už vedeli obaja, že im nebude dovolené žiť spolu. Akokoľvek sa naša spoločnosť uvoľňovala a konvencie sa pomaličky rozpadali, toto bolo niečo, čo si ľudia v našich kruhoch držali a nechceli sa len tak vzdať.

Potom sa stalo niečo, akoby sa čas posunul a ja som znovu videla tú lavičku pod starým dubom, no tentoraz tu moja stará mama sedela so starým otcom. Muselo to byť krátko nato, ako Timo zmizol z jej života. Videla som ako na ňu naliehal. Hovoril jej, “len mi povedz pravdu prosím.” Vnímam ako váha. Aj by chcela povedať pravdu, aj má

obavy. No starý otec, ako mladý pohľadný muž na ňu ozaj nalieha, no ide jej aj v ústrety.

“Prosím, povedz mi pravdu, nech je akákoľvek. Ak je skutočne pravda, čo sa povráva, že čakáš diet’a s tým záhradníkom, som tomu úprimne rád.”

Pozorujem ako je odrazu Danielle, moja stará mama, zmätená. Nechápe, prečo by tomu mal byť rád. Zväčša ak sa prevalilo niečo takéto, rodina muža, odmietla dievčinu ako nečistú a boli to náročné chvíle nielen pre ňu, ale aj celú rodinu. Veľa rodín to riešilo spôsobom, že diet’atko sa narodilo, niekde ďalej od domova a potom sa dalo na vychovanie niekomu inému a dobre za to zaplatili. Prosto akoby sa nič ani nebolo stalo. Nie vždy sa tak ale podarilo urobiť.

No Louis, môj starý otec, vidím ako sa na ňu díva a čaká, že to potvrdí. Danielle len nesmelo prikývne a ja si všímam, že naozaj je tomu potešený. Na oplátku jej odhaľuje svoje desivé tajomstvo. Po generácie sa v ich rode tradovala vojenská výchova. Aj Louis ňou prešiel a chcel byť naozaj vojakom, nielen aby mal hodnosti pre svoj pôvod. Práve tak sa stalo, že utrpel úraz, ktorý ho pripravil

o jeho mužnosť. Nebolo viac možné, aby počal diet’a. Bola to bolesť, ktorú si stále zatiaľ ticho niesol a jeho rodina nič netušila. Bolo to jeho tajomstvo, tak ako Danielino to, že pod srdcom nosí diet’a.

Pozorujem ako sa zrazu po týchto priznaniach spontánne objímu. Pravda. Tá, ktorá mohla zruinovať obe ich rodiny a ich samých v očiach spoločnosti, bola tá na ktorej budovali svoje manželstvo. Pravda, z ktorej sa zrodilo hlboké priateľstvo. Vnímam, ako sa okamžite rozhodujú, že sa vezmú bez ďalšieho zdĺhavého čakania.

Vo svojom sne sa mi odhaľuje ešte niečo. To, keď zistia, že Danielle v skutočnosti čaká dvojčky a ako ich to potešilo. I to, ako malá Juliette opúšťa tento svet a oni sú zdrvení. Danielle spočíva v Louisovom objatí a obaja plačú nad stratou dievčatka.

V tej chvíli som sa celkom strhla zo sna, až som skoro spadla zo siete. Prudko som dýchala, po tele mi behali zimomriavky a po tvári stekali slzy. Takže predsa. Predsa len som bola potomkom Tima. Ani neviem, či ešte zaspím, tak divoko mi búši srdce. V tichu noci ako som sa pozerala

do stropu som pocítila obrovskú úctu voči svojim starým rodičom. Poslala som im tiché “ďakujem.”

Napokon som zrejme predsa len zaspala a ráno sa prebudila so zvláštnym, nepoznaným pocitom.

92 - Ehlumi

Ráno som sa cítila nesvoja. Tak nejako iná. Bol to vskutku zvláštny pocit. Keď sme sa ráno venovali rannému rozhýbaniu sa, podchvíľou mi po lícach stekali slzy. Chvíľami som viac mechanicky robila všetky tie pohyby. Áno, bola som tak nejako rozrušená z tohto poznania. A nakoniec som si kládla neutíchajúcu otázku: Bol to len sen, alebo to bola skutočne pravda? Niečo vo mne mi hovorilo, že to nebol len taký sen, ale že týmto nevšedným spôsobom sa opäť raz hlásila o svoje slovo pravda.

Počas ranného hodovania som bola mĺkva. Stále mi behali hlavou tie výjavy z môjho sna. Opäť raz sa ozvala aj tá otázka, prečo potom moja stará mama vypudila z rodiny moju mamku? Bola to tak bolestivá pripomienka pre ňu samú? Všetky doterajšie odpovede, ku ktorým som sa nejakým spôsobom dopracovala, sa mi po tomto poznaní zdali akési malicherné. Motala som sa v týchto myšlienkach a pocitoch čo samozrejme neuniklo nikoho pozornosti a najmä Nijovi. Bola som nesmierne rada, že je tu, pretože som s istotou vedela, že toto je veľké a že o tom potrebujem s niekým hovoriť.

Pozrela som naňho, usmiala sa. Myslím, že z môjho pohľadu vyrozumel, že ho teraz potrebujem, možno viac ako kedykoľvek predtým, že sa zmietam v nepoznaných pocitoch a hlavou sa preháňa hotová smršť. Len jemne s úsmevom mi odpovedal prikývnutím. Odchlipla som si zo svojej misky lahodného čaju a vedela, že pochopil. Po rannom hodovaní si vyhradil čas pre mňa a mňa opäť raz zaliala vlna obrovskej vďačnosti za tieto chvíle. Momenty, kedy tu bol len pre mňa.

Našli sme si miestečko v prírode neďaleko osady. Dalo sa tu dobre posedieť. Sotva sme sa uvelebili, spustila som naňho celý ten môj sen a Nijo pozorne načúval.

“Myslel som si, že to tak bude. Célie, aj keď to bol “len” sen, ako si povedala, verím, že si už postrehla, že sú sny, ktoré vynášajú na svetlo sveta niečo, čo je dôležité, niečo, čo by sme v bdelom stave možno prijímali o dost’ ťažšie. Sen, ktorý nesie dôležité posolstvo.”

Prikyvujem, pretože viem, že je to tak. Často som najskôr cez sen vnímala to, čo malo prísť, akoby ma sen chcel pripraviť na niečo, čo by som oveľa ťažšie znášala, keby len tak vtrhlo do môjho života. Áno, vnímala som tieto iné

sny. Sny, ktoré vypovedali pravdivo o aspektoch nášho života. Neboli len tým chaotickým zhlukom udalostí z uplynulého dňa, keď sa udalosti diali tak nejako prirýchlo a nejaká časť nás samých to nestíhala celé vstrebať, poňať to všetko.

Napriek tomuto poznaniu som si nebola istá, hoci viem, že niečo vo mne hovorilo, že všetko, čo som vo svojom sne vnímala, bolo pravdivé. Akoby bolo odpoveďou na moju túžbu poznať pravdu a mať na poriadku túto kapitolu svojho života. A teraz to bolo tu. Čelila som pravde, ktorá ku mne prišla nevšedným spôsobom, no pre Auroranov až taký nezvyčajný tento spôsob nebol.

Chvíľu sme len mlčky sedeli. Myslím, že aj Nijo si v hlave preberal, aké dôsledky toto poznanie prináša.

“Toto poznanie o tvojom pôvode je dôležitým míľnikom na ceste tvojho života. Napadá mi teraz, že si to bola vlastne ty, kto priniesol dôležitý vhlád aj do pôvodu neznámych z lode.” - pozorujem ako sa Nijo nahlas zamýšľa a ja len prikývnem, keď pokračuje ďalej.

“Poznanie tejto pravdy o tvojom pôvode, zrejme bolo jedným z dôvodov, prečo si skončila na Aurore. Život sa niekedy tak neuveriteľne preskladá. Bola si zjavne v tej energii túžby po poznaní pravdy. Niečo ťa dlho pred týmito chvíľami viedlo k odhaleniu tvojho pôvodu.” - pozorujem pritom Nija, niečo v tom celom čo hovorí vo mne vzbudzuje dávny pocit.

Bolo to naozaj dávno. Bola som malým dievčatkom, keď opäť raz som si pripadala tak cudzo v tom našom svete na pevnine. Mávala som tieto pocity a netušila odkiaľ pramenia. Možno som naozaj patrila do nášho sveta oveľa menej ako som si myslela. Raz, pamätám si, v jednu teplú letnú noc som vyslala nebu otázku, kto vlastne som a prečo som tu. Krátko na to sme sa opäť raz vydali na plavbu a naša loď sa vtedy potopila. Odpoveď priniesla až Aurora.

Nijo sa na mňa usmeje a pripomenie mi to “vajíčko” so zlatavým svetlom dôvery. Musím sa zasmiať. Áno, celému tomuto procesu potrebujem dôverovať, inak ma to ľahko môže rozbiť.

“Nechaj to celé dosadnúť. Je to dôležité, ale to vlastne už vieš.”

Odrazu mám v hlave akoby prázdno, neviem viac premýšľať o tomto všetkom. Tento bod poznania mojej životnej histórie bol tak neuveriteľný. A tak mením tému nášho rozhovoru a chcem vedieť ako je to teda so starými ruinami.

Nijo spočiatku trošku neochotne mení tému, no vníma, že to potrebujem. Rozpráva mi, že nič nejde podľa plánu, ktorý vytvorili, akoby to celé nedávalo zmysel. Vzdušní zatiaľ stále pracujú na zdokonalení ich vynálezu, ktorý by mohol presnímať do hĺbky zeme, čo sa v nej ukrýva.

Je mi tak trošku z toho smutno. Rozprávame sa teda aj o tom sne čo som vtedy tak nečakane mala na Mhenea lôžku. Pred mojimi očami sa ako na filmovom plátne znovu celý ten sen premieta. Na naše veľké prekvapenie zistíme, že predsa len sme jeho posolstvo celkom nepochopili.

“Ten symbol čo som vtedy videla, bol len jedným z bodov. Tie ženy v tanci čo som dookola pozorovala, dokonca aj

akoby z výšky, ... zdalo sa mi, že ten symbol je ústredným bodom.”

“To miesto sme preskúmali, je na okraji miesta kde rastú kvety Rhonie, v blízkosti včelích úl'ov. No nič sme nenašli.”

Neviem ako, no zrazu jednoducho viem. Akoby o nič nešlo zo mňa vypadne:

“Je to východiskový bod. Ostatné body sú schované pod zemou. To nie je stred toho miesta, kde sa ukrývajú ďalšie tabuľky.”

Sama som popravde prekvapená, ako to viem. Možno predsa len tu bolo niečo čo som si vtedy po prebudení z toho sna celkom nevedomovala, sústredila sa na iné a toto mi jednoducho uniklo. Ako som si ale spomenula na ten sen, vedela som. A tak to znovu celé popisujem Nijovi. Pozorne načúva. Nakoniec sa na mňa usmeje a len tak medzi rečou poznamená: “Ty si vážne Auroranka.”

Spokojne sa usmieva a rozhodneme sa vrátiť späť do osady. Myslím, že už cestou vyslal niekomu správu. To bolo

asi jediné, čo som začala viac vnímať. Pohľad toho, kto správu vysielal či prijímal, sa nečakane zmenil.

Po chvíľke mi dáva ešte malé inštrukcie.

“To “vajíčko” ako si to nazvala, hovoríme mu Ehlumi. Poviem Lave, aby ťa do tohto viac zasvätila.”

A ja už tuším čo bude nasledovať. Aj sa chvíľu na seba hnevám, že som mu priblížila o niečo viac ten sen o tanci v mieste starých rúin. Nijo sa nepochybné vyberie ďalej a to som sa tešila, že je tu.

Myslím, že to opäť raz vycítil, povzbudil ma pohľadom, že nemám byť smutná, že všetko je tak ako má byť. Moc ma tým neupokojil, túžila som, aby ešte pár dní ostal.

Počas večerného hodovania sa dozvedám ako rušno je na celej Aurore a v tej chvíli som pochopila, prečo bolo pre mňa tak dôležité prísť sem. Vzápätí mi to Nijo potvrdil.

“Prechádzaj zásadnými odhaleniami a uvedomeniami. Potrebuješ byť čo najviac v samom lone prírody.”

Áno, uvedomujem si, ako vyživujúco na mňa pôsobí les, ako upokojuje všetko vo mne, ako je tento čas dôležitý, aby všetko čo som sa doteraz naučila plne a dobre dosadlo do celého môjho bytia. Pocítila som tú dôveru voči životu. No nechcela som, aby Nijo odišiel. Bola tu predsa ešte jedna dôležitá záležitosť, o ktorej som s ním zatiaľ nehovorila.

Časť mňa chápala, že po týchto odhaleniach bude musieť ísť. No nevedela som si predstaviť, že tu zostanem v tej neistote ktovie aký dlhý čas. Priam som sa desila, že odíde a ja sa mu nezverím aj s tými odhaleniami z prvého večera, keď sme sem dorazili. Nijo bol našťastie natoľko vnímavý, že ma počas večerného hodovania upokojil slovami, že ešte jeden deň tu ostane. Nesmierne mi odľahlo.

Ranné i večerné hodovanie som si nesmierne obľúbila, pre tú atmosféru. Bola tak ťažko opísateľná, no mne sa zdalo, že som naplnená snád' tisícimi slnkami.

Ráno, hneď len čo sa skončilo ranné hodovanie, sme sa s Nijom opäť vydali do lesa na to miesto čo aj deň predtým. Dúfala som, že opäť preniknem o niečo viac do poznania. Vždy som to milovala, učiť sa nové veci. A na Aurore

všetko poznanie malo pre mňa nepoznanú hĺbku. Bolo ako dotyk hlbokkej múdrosti.

Tentoraz, len čo sme sa usadili, ma Nijo vyzval: "hovor", povedal to stroho, no jasne a ja som vedela, že je pripravený načúvať. Púšťam sa teda do rozprávania toho čudesného zážitku, ako som videla tie jemné prepojenia medzi Lavou a Naluom.

Nijo ticho načúva, chvíľami sa mi zdá prekvapený mojim rozprávaním.

"Zdá sa mi ale, že chápeš čo si v skutočnosti videla, nie je tak?"

Prikývnem a on pokračuje otázkou, čomu najviac v tom celom nerozumiem, s čím by som potrebovala pomôcť.

"Nuž, nerozumiem, prečo sa mi to ukázalo, ak zjavne ani jeden nie je pripravený vstúpiť do vzťahu."

"Rozumiem. Chcela by si niečo urobiť, povedať im o tom, no zistila si, že ani neuvažujú o živote v páre." - prikyvujem a on pokračuje: "Célie, možno je pre niečo dôležité, aby si videla celý vývoj ich vzťahu, alebo prebúdajúcej sa

náklonosti. Som presvedčený o tom, že budeš vedieť, kedy im čo - to k tomu povedať. Len to pozoruj, vôbec si nerob starosti. Vnímaj to ako požehnanie pre rozvíjanie tvojho daru a esencie. Jednou z dôležitých vecí je aj správne načasovanie. A ty si teraz sama uvedomuješ, že ešte nie je ich čas. Možno práve toto ti pomôže pre iné prípady, aby si lepšie rozoznávala načasovanie, kedy je treba poukázať na niečo. Ťažko povedať. Ja ti neviem povedať s istotou, prečo si to uvidela práve u nich dvoch a práve teraz. Ale toto mi dáva najviac zmysel.

Nateraz rozvíjaj prácu s Ehlumi. Je to dôležité. Pracuj s ním každý jeden deň. Zajtra po raňajšom hodovaní sa vydám ďalej, no je dosť možné, že t'a budem potrebovať Célie. Máš silné vhl'ady. Možno si to sama ani neuvedomuješ. Verím, že to je aj dôvod, prečo t'a tvoja duša pritiahla na toto miesto. Uživaj si čo najviac čas v prírode. Myslím, že pre tvoje bytie je to esenciálne. Pobyt v prírode je niečo, čo t'a naozaj silno vyživuje a nielen to. Očist'uje tvoje myšlienky a dáva pohliadnuť aj do pocitov. Nepoznám Aurorana či Auroranku, ktorá by nepotrebovala tráviť čas v prírode, no sú takí, čo to priam bytostne potrebujú. Aj svetlanky to tak majú.” - usmeje sa.

Zostali sme na tomto mieste a Nijo ma ešte o kúsok viac zasvätil do tajov Ehlumi. Bolo to, akoby som sa kúpala v niečom prenádherom. Cítila som sa ako znovuzrodená. Moje myšlienky sa upokojili.

“Len dýchaj, nechaj nech život tebou preteká, dýcha t'a, .. vo svojom vlastnom, jedinečnom rytme. Daj si čas, aby si vnímala svetlo, ktoré sa okolo teba rozhost'uje. Akú má kvalitu, či a aké posolstvo prináša. Niečo čo práve teraz potrebuješ prijať, pochopiť, či naopak prepustiť? ... Len dýchaj.”

Bolo mi dobre a na ceste späť do osady som sa hádam ani nedotýkala zeme, tak som sa vznášala. Večerné hodovanie sa nieslo opäť raz v tej krásnej atmosfére. Nijo ostal už len do nasledujúceho rána, kedy sa skutočne pobral ďalej. Rozlúčili sme sa v tej tichej chvíľke, tak čistej a posvätnnej. Bola som veľmi vd'ačná, že tu bol. Moc som dúfala, že moje vhl'ady ohľadom starých ruín, ktoré by mohli odhaliť niečo viac o živote neznámych na ich hviezde, budú naozaj nápomocné.

No po jeho odchode, som sa cítila akási nesvoja. Nevedela som, či ísť do lesa, či čo so sebou. Potrebovala som nechať

sadnúť všetko to, čo sme sa posledné dni rozprávali, všetky tie moje myšlienky, dojmy i ten sen z minulosti. A potom tu bolo Ehlumi. Bolo mi v tých chvíľach tak dobre. No šípila som, že to nie je len sladučký bonbónik. Že ten čas v ponorení Ehlumi môže vynášať na svetlo aj bolestivú pravdu, čo nechceme vidieť. O čom skutočne Ehlumi bolo? Celkom spontánne som si zatvorila oči, požiadala o vedenie v pravde a ponorila sa do toho “vajíčka”, do Ehlumi.

Neviem ako dlho to trvalo. V tejto chvíli sa mi vôbec nedarilo ponoriť sa do toho nekonečného svetla. Pripomenula som si dávnu pravdu, že ak príliš chceme, ak vyvíjame tlak, nemôžeme uspieť. Vtedy aj zdanlivý úspech je len ako prázdna škrupina.

Po prvotnej rozmrzelosti z tohto neúspechu, som sa viac len motala v blízkosti osady. Stále sa mi zdalo, že niečo je vo vzduchu, že nemám ísť moc ďaleko. A nemýlila som sa.

Bolo skoré popoludnie, keď do osady kráčala mladá žena. Zdala sa mi povedomá, zdalo sa mi, že niekedy sme sa už stretli, no bola iná, ako som si ju pamätala. Kto bola tá

mladá žena? Vôbec som si nebola istá. Až keď sa viac priblížila, spoznala som ju.

93 - Tena

Tou mladou dievčinou, čo rozhodným krokom kráčala do osady liečiteľov bola Tena. Srdce sa mi rozbúšilo vo chvíli ako som si to uvedomila. Práve pri nej som mala prvý krát ten silný zážitok, že som z ničoho nič proste vedela. Vtedy som tej nešťastnej dievčine, čo ju začínal opantávať hlboký smútok povedala, aby sa vydala na púť do Roraimy, že práve tam nájde svoju lásku. A teraz tu bol ten okamih, ktorý ukáže pravdu, či som sa nemýlila, či som jej skutočne dobre povedala.

Len čo ma zbadala, zoširoka sa usmiala a keď podišla bližšie, silno ma objala. Hodne dlho sme zostali v tichom objatí. Opäť som mala ten pocit, že čas musel zastat'.

Rovnako tak sa zvitála aj s Lavou. Bola som tak zvedavá, chcela som načúvať jej príbehu, no rešpektovala som, že možno práve teraz v tejto chvíli, keď zostúpila po dlhom schodisku, nie je ten správny čas. Kedy bude? Netrúfala som si odhadnúť. Nech to už bolo akokoľvek, Tena žiarila šťastím.

Túžila po malom obradnom kúpaní v jazierku a požiadala nás, či by sme ju doprevadili. Prekvapilo ma to, no obe sme súhlasili. Lava pohotovo nachystala na cestu nejaké veci, aj drobné ovocie a vyrazili sme. Kráčali sme mlčky, kým sme prišli na jedno krásne miesto.

Tena zo seba zhodila šaty a vošla do jazierka. V niekoľkých malých prameňoch, tu padajúca voda vytvárala malé, vodné závoje. Bolo to úchvatné. Pozorovala som ako sa oddáva tomuto pôžitku. Na chvíľu sa celá ponorila, stratila sa pod hladinou a tak priplávala k jednému takému závoju vody. Vynorila sa tesne pod ním a nechala nech voda dopadá na jej hlavu.

Aj my s Lavou sme tak nakoniec urobili. Voda sa mi zdala dost' studená, hlavne pod tými vodopádmi, no pri brehu, kde bola plytšia, bola príjemne vyhriata. Nevieť ako dlho sme tam boli. My dve s Lavou sme už vyšli na breh, dovolili slniečku nech nás osuší a Lava pritom chystala malé pohostenie a tiež jednu malú nádobu. V nej bola vonná masť.

Potom sme pozorovali Tenu, kým bude pripravená vyjsť von z vody. Keď vyšla, sadla si na päty a svoju tvár nastavila

slnku. Lava jej začala jemne prečesávať vlasy, tak ako pred hodnou chvíľou mne a ako som ich aj ja Lave prečesávala. Ľahšie sa tak osušili. Potom vzala tú vonnú masť a jemne ňou prechádzala po Teniných spánkoch. Naznačila mi, aby som si tiež trošku vzala do dlaní a nechala ju pod teplom mojich rúk jemne roztopiť. Pozrela na mňa a ja som vedela, že mám nasledovať to, čo bude robiť ona. Kým Lava si vzala na starosť pravú ruku Teny, ja jej ľavú. Jemne sme vtierali túto masť do jej dlaní, prechádzali zápästím a potom už len jednoducho sme prešli celú ruku až k ramennému kĺbu. Lava sa ujala potom jej krku a šije.

Nebol to nijako zdĺhavý obrad, skôr len jemné pohladenie. Nakoniec sme ešte ošetrili podobným spôsobom aj chodidlá, členky, celé nohy a Lava prešla ešte jednoducho celý chrbát. Tena nám jemným úklonom poďakovala a dodala: “veľmi som to potrebovala. Ďakujem vám obom za toto blahodárne ošetrenie.”

Zvyšok času tu, sme strávili mlčky, plne prepojené s okolitou prírodou. Bol to blažený čas. Na cestu späť sme sa vydali, keď už sa slnko naklonilo k obzoru. Do osady

sme prišli vo chvíli, keď sa lúče zapadajúceho slnka dotkli obzoru a celá obloha sa zaliala do oranžovej.

Až večer pri večernom hodovaní sa Tena viac rozhovorila. Nemohla som byť pripravená na to, čo som sa ale dozvedela.

Cítila som určitý záväzok voči nej, pre to, čo som jej pred časom povedala. Netušila som stále, aká sila ma vtedy vlastne viedla pri mojich slovách. Prv ako nastalo hodovanie a Lave neuniklo, že som tak trošku nervózna z Teny, som sa jej zdôverila. Bola prekvapená, že si robím starosti.

“Nie je to tvoja zodpovednosť čo sa udeje ďalej. Niekedy máme pred sebou lásku svojho života a nemusíme ju vôbec rozpoznať, hoci všetci naokolo to vidia jasne a nás na to aj jemným spôsobom upozorňujú.”

V duchu som sa musela zasmiať. Keby si Lava moja milá vedela, čo viem ja. No nateraz som cítila, že nie je vhodný čas, čo sa nej a Naluho týkalo.

“Célie nerob si preto starosti. Tena nájde tú svoju cestu životom. Urobila si všetko čo si mohla, aby si ju

povzbudila. A pokiaľ ide o to vedenie, som si istá, že ťa viedol tvoj dar a tvoja esencia.” - usmeje sa a ja som sa predsa len o niečo viac upokojila.

A tak pri večernom hodovaní si Tena sadla ku mne a Lave. Pochutnávali sme si vlastne mlčky, keď tu sa na mňa Tena pozrela, akoby cítila tú moju nevypovedanú otázku a vypadlo z nej:

“Našla som viac ako lásku. Došla som k hlbšiemu pochopeniu svojho daru.” - usmieva sa, vnímam, že je naozaj spokojná, vyrovnaná, povedala by som.

“Viac ako lásku? Môžeš o tom povedať viac?” - pýtam sa prekvapene.

“Áno, iste. Púť sem bola celkom náročná. Všetko sa tak nejako vo mne miesilo. V hlave mi stále zneli tvoje slová, že v Roraime nájdem svoju lásku. To bolo niečo, čo mi dávalo silu vytrvať. Bola som už blízko tejto osady, keď som si uvedomila, že aj keby som ju nenašla bude to dobré. No prepadli ma aj pochybnosti. Sadla som si na jednu skalku a sedela tam ani neviem ako dlho, keď som si zrazu spomenula na jasnosť v твоjich očiach keď si mi to

hovorila. Bola som si istá, že to sám Život cez teba hovoril. To ma uistilo, že som správne, že idem správne a tak som pokračovala. Navečer som prišla do tejto osady.”

“Spomínam si, zostala si deň a potom sa vybrala hore do Roraimy.” prehovorí Lava.

Tena prikývne, dodá, že ten jeden deň potrebovala práve na to malé obradné okúpanie sa v jazierku, aby si utriedila všetky dovtedajšie myšlienky a pocity.

“Až potom som mohla pokračovať s odhodlaním hore.”

Chápala som, ja a aj Lava. Tie malé obrady, ako to nazývali, boli dôležitými míľníkmi na takýchto pútnych cestách. Prinášali niečo viac ako len osvieženie. To zastavenie vytváralo priestor na púšťanie toho, čo bolo treba v našich životoch už prepustiť a zároveň otvárať novému. No a tiež pomáhalo nechať veci dôjsť, dosadnúť.

“Keď som kráčala po tom dlhom schodisku, ... nuž to bolo naozaj ťažké. Hodne som aj plakala, robila si prestávky, dokonca nielen na tých oddychových miestach. Ani som si nemyslela, že to môžem ten deň zvládnuť. Keď som tak v jednej chvíli sadla na schod a myslela si, že už hádam ďalší

ani neurobím, pristavil sa pri mne jeden mladý muž. Spýtal sa, či som v poriadku.

Vtedy som nechápala prečo to pre mňa bolo také ťažké na tom schodisku. Túžila som predsa po láske a ak som v Roraime mala nájsť svoju lásku, nedávalo to zmysel, že práve takto pred cieľom svojej cesty, som mala nohy hádam z olova a nielen to. Akoby sa ma zmocňoval strach. Strach, že naozaj je to už tu, že sa stretnem s láskou svojho života. Priam som sa podchvíľou až triasla na celom svojom tele.

Keď som si sadla na ten schod a naozaj netušila čo teraz urobiť, či sa vrátiť, či pokračovať, bol to hrozný pocit. Ten mladý muž si prisadol nakoniec ku mne, dal mi napit', ale to som vôbec nepotrebovala. Nakoniec ma chytil za ruky, pohliadol do očí a hovoril mi, aby som dýchala. Na chvíľu som si nakoniec zatvorila oči, ponorila sa do Ehlumi a pocítila dôveru. Trvalo to celkom dlho, čo sme tam sedeli.

K ďalšiemu stanovišťu ma odprevadil. Aj tam som pobudla hodnú chvíľu. On pokračoval ďalej, napokon, zveril ma do rúk tam slúžiacich strážcov.

Ďalšia časť mojej cesty šla dobre. Až prekvapivo. Toho mladého muža som nakoniec dobehla. Bolo to pred posledným odpočinkovým stanovišťom, keď aj on zažíval svoju slabú chvíľku. Nevyzeral vôbec dobre, myslela som, že mu hádam ani nebudem vedieť pomôcť. No keď ma zbadal a uvedomil si, že pred niekoľkými hodinami ma videl takmer dole na schodisku v kríze, usmial sa a pookrial.

Tentoraz si on sadol na schody a ja som si k nemu prisadla. Aj sme sa zasmiali nad celou touto zvláštnou situáciou. Posledný úsek sme vystúpali bok po boku. A bolo to niečo nádherné. Celkom hore, tak ako sme sa pozdravili so strážcami, uklonili sme sa aj jeden druhému. Myslím, že bez vzájomnej podpory by sme to ani jeden z nás nezvládli tak dobre.

Potom som vošla do Roraime a stretla sa s Hejou. Čas s ňou bol pre mňa nesmierne blahodárny a výživný. Pochopila som, že môj dar môže mať aj inú, ako zvyčajnú podobu. Napokon, ona sama nesie esenciu matky a predsa sa matkou nikdy nestala.”

“Strávila si tam celkom dlhý čas.” - poznamenávam.

“Áno, no myslím, že som to naozaj potrebovala. Nemohlo sa mi nič lepšie stať, ako to, že som sa vydala na túto púť.”

“A čo ten mladý muž.” - Lavu prepadne zvedavosť až sa Tena zasmieje.

“Nuž, ... zistili sme, že obaja sme sa vydali do Roraimy s veľmi podobným zámerom a veľmi sme sa aj zblížili. Jeho dar je viac umeleckej povahy, no jeho esencia je podporujúca. Práve teraz sme sa rozhodli pre odlúčenie a rozjímanie, či ozaj chceme naše životy prežiť spoločne.

Čo je ale zaujímavé a vlastne som si to uvedomila až na druhý deň ráno, bol ten moment, keď sme vyšli hore na to schodisko a jeden druhému sme sa úctivo uklonili. Od chvíle ako si mi Célie povedala, že v Roraime nájdeme svoju lásku, tak toto bol ten obraz čo ma sprevádzal. Naskočil mi vlastne hneď vtedy pri tvojich slovách. Vo chvíli ako som to skutočne zažívala som na to celkom zabudla. Až neskôr som si na to spomenula a musela som sa ozaj smiať. Ten obraz v mojej mysli sa stal skutočnosťou.”

Tena je naozaj spokojná po všetkých stránkach svojho života ako len môže byť. Nielen teda, že našla zrejme

naozaj lásku svojho života, no došla aj hlbšieho porozumenia svojho daru a esencie. To je naozaj požehnanie.

Niekoľko nasledujúcich dní strávi zrejme tu v tejto osade, zatiaľ čo jej milý sa vybral do osady vyvolených. Vie krásne pracovať s drevom a ja už šípim, že niečo krásne pribudne v tej veľkej knižnici.

V myšlienkach som sa do nej zatúlala a predstavila si ako bude Nijo opäť raz vo vytržení. Pamätám si, ako som sa ho spýtala, prečo sa nevybudovala veľká centrálna knižnica v meste Aménia, či by to tam nebolo lepšie. V mysli mi naskočil ten jeho udivený výraz pri tejto mojej otázke. Jeho odpoveďou vtedy bolo, že Aménia predsa má svoju knižnicu, no vždy patrilo k úlohám vyvolených svetla strážiť a dohliadať na dosiaľ nadobudnuté poznanie a históriu ich ostrova.

Premýšľala som, čo nové tam tento mladý muž dotvorí. Z mojich zablúdených myšlienok ma vytrhla Tena.

“Viete, nikdy som si nemyslela, že práve vo chvíľach, keď som sa cítila asi najviac pokorená vo svojom doterajšom

živote, keď som myslela, že hádam už ani ďalší krok nezvládnem urobiť, že práve vtedy vstúpi do môjho života muž.”

Spolu s Lavou jej ticho načúvame. Nevieť čo sa presne odohrávalo v Lave, no postrehla som, ako sa jej pohľad zmenil. Nevedela som ho však celkom prečítať. Možno sa naozaj doteraz nezamýšľala nad tým, že by mohla s nejakým mužom vytvoriť pár. Až teraz.

Pozorne si všímam aj Tenu. Žiari, no zároveň akoby dozrela, alebo niečo v nej samej.

Večer keď som potom ležala v sieti a prehrávala si udalosti dnešného dňa, myslela som na Tenine slová, že obraz z jej mysle sa stal skutočnosťou. Bolo to čarovné. A myslela som aj na Nijove slová, že niekedy keď sme tak ponorení v piesni života, nekráčame, lež tancujeme životom k naplneniu túžby svojho srdca, bez toho, aby sme si to vôbec uvedomovali. Celkom prirodzene, rovnako ako dýchame.

Hovoril zo mňa vtedy môj dar či Život, ktorý mnou práve v tej chvíli pretekal? To bola stále záhada. Tieto záhady

života ma fascinovali. Chcela som ich rozlúsknuť, preniknúť do toho poznania. No bolo vôbec možné odhaliť všetky jeho zákonitosti a tajomstvá? Opäť raz som sa usmiala do ticha noci a odpovedala si na svoju vlastnú otázku. “Nie, nie je to plne možné. No keď budeme vnímaví voči sebe a svojmu životu, odhalíme toho dost, aby sme prežili dobrý život.” S úsmevom na perách som zaspala a o slovo sa opäť raz prihlásil jeden z tých zvláštnych snov.

94 - Poznanie Ehlumi

Ďalšie dni sme spolu s Tenou chodili každý deň do lesa. Vždy sme zašli k nejakému prameňu a strávili tam čo najviac času. Pozorovala som, ako je to pre Tenu dôležité a prišla k novému uvedomeniu. Aj ja som pred časom priam bytostne potrebovala ponárať sa do očístných vôd. Nechájala som celkom význam toho, no nejakým spôsobom to bolo dôležité. A jedného dňa sme sa o tom začali rozprávať.

“Áno, akoby toto kúpanie, či ponáranie sa do vôd, jazierok, vodopádov, či prameňov, ukotvovalo to zažité. Zároveň očisťovalo od balastu, ktorý by mohol zakaliť novo nadobudnuté poznanie či len vnemy, ktoré sa potrebujú ešte plne rozvinúť k úplnému pochopeniu.”

“Súhlasím. Niekedy to, čo sme práve zažili, je tak jemné a prchavé, akoby to potrebovalo niečo hmatateľné, niečo čo nás ubezpečí, že sa nám to len nezdalo. Ukotví v nás nové poznanie.” - dodávam a Tena súhlasne prikyvuje.

Je pozoruhodné, že s Tenou si rozumiem takmer aj bez slov. Väčšinu tohto času, čo sme spolu v lese trávili, sme boli mlčky. Stačilo málo a akoby sme vedeli na čo tá druhá myslí, až sme sa napokon na tom celom smiali.

Užívala som si tento čas. Pripomínal mi tie dni, keď som tu bola po mojom prebudení z dlhého spánku. Keď som si ešte len začínala uvedomovať, že som tu v tomto raji ostala bez svojej rodiny. Tak som s tým vtedy bojovala, bránila sa prijať to a nechcela na to myslieť.

V niektoré dni sa k nám pridávala aj Lava a hodne sme sa rozprávali o Ehlumi. Bol to pre mňa taký malý zázrak a viac a viac som vďaka tomuto poznaniu chápala, prečo tu, v osade liečiteľov nie je žiadne Mhenea lôžko, či iné ich skvelé vynálezy. Tu to bol taký čistý priestor. Dôraz bol na starých tradičných praktikách a v nich technológie nemali miesto.

“Ak by sa tie skvelé vynálezy pokazili, alebo z nejakého dôvodu práve neboli funkčné, či neboli v dosahu, musíš vedieť čo robiť. Ako pomôcť sebe i druhému. Už malé deti sa učia pracovať s Ehlumi.” - prezradila mi Lava v jedno také popoludnie.

Oni tu, boli tak čistí, či ako to pomenovať. Aj preto som vedela, že niektorým mojím otázkam by neporozumeli. No ja som si veľmi rýchlo uvedomila, že do priestoru Ehlumi nie je dobré vstupovať s ťaživými myšlienkami. Ten priestor akoby všetko zosilňoval. Nechcela som ani pomyslieť na to, ako by to mohlo dopadnúť.

Bolo však možné v tom nádhernom svetle, vyniesť na povrch akúkoľvek bolesť. I tú hlboko ukrytú v nás samých. Pravda o nej sa ukázala. Nie vždy to bolo príjemné a ja som sa ešte len učila pracovať s týmto priam zázračným priestorom. Vo chvíľach keď sa odhaľovala pravda o nejakej bolesti bol to hlboký proces premeny. Akoby sa bolesť menila v nádherný drahokam poznania a odpustenia.

Nevyhla som sa však tým ťaživým spochybňujúcim myšlienkam, či Ehlumi a ponáranie sa do tohto priestoru je v súlade s mojou vierou. Opäť som bola na pochybách. Tak ako pri cvičení Tvoja duša ako kvet, i tu som sa vždy predtým pomodlila, a požiadala o vedenie Ježiša. Verila som, že ak tento čas požehná, je to v poriadku. Nachádzala som si v tom tú svoju cestu, ktorá

neopomínala ani Ježiša. Napokon aj Aurorania vždy žiadali o vedenie Život a pre nich Život znamenal Boha. No boli okamihy, keď som v tom celom tápala.

Jedného dňa som sa vydala do lesa sama. Odkedy tu bola Tena, nechodila som na to miesto k zrúzu. To ráno, som ale znovu pocítila túžbu navštíviť toto miesto. Ten deň Tena ostala v osade. Tak to cítila. Vydala som sa teda do lesa a pri zrúze pobudla hodný čas. Už už som sa chcela vrátiť, keď tu, ani neviem ako, no našľapla som akosi nedobre. Noha sa zvrtila a pocítila som ostrú bolesť. Netušila som čo teraz. Stále som nechápala to ich vysielanie správ a netušila, či by som to vedela.

Spočiatku sa ma teda zmocnila panika. Veľmi, veľmi ťažko sa mi našľapovalo, pozorovala som dokonca ako mi noha puchne. Odrazu, ani neviem ako sa to stalo, zaliel ma hlboký pokoj a ja som si sadla na jednu skalku. Práve tam, v tej chvíli som celkom prenikla do poznania Ehlumi.

Neviem aká sila ma viedla, čo robiť, nepodliehať viac strachu a panike.

Len som sa naladila na to nádherné svetlo, na bublinu, ktorá ma obklopovala a jej žiaru. Svetlo v Ehlumi mohlo mať rôznu farbu. A práve teraz som pozorovala, odlesky jemne zelenej. Iskrila, no vo chvíli ako prenikala do môjho tela, pridávali sa k nej odlesky zlatistej. Nerobila som nič, len som pozorovala, čo sa deje.

Vo chvíli ako som si sadala na tú skalku, keď mnou ešte zmietala panika, celkom kratučko som sa pomodlila k Ježišovi. Požiadala som o vedenie a pomoc v tejto chvíli. To čo sa dialo, pripomínalo skôr zázrak a ja som bola požehnaná sledovať ho.

Tak ako ešte pred malou chvíľou moja noha napúchala, teraz sa ten opuch zjemňoval. Dýchala som to zelenkavo zlatisté svetlo, čo ma plne obklopovalo a naplňalo pokojom a dôverou. Môj členok sa dostával do svojej formy, cítila som jemné šimranie v ňom. Skôr štekľivé a bolesť rýchlo ustupovala.

Neviem ako dlho som sedela na tej skale. Zatvorila som si nakoniec oči a len sa kúpala v tom nádhernom svetle. Zaplavoval ma pokoj a dôvera, že bezpečne dôjdem do osady. A tak sa aj stalo. Počas celej tej cesty som ale

neopúšťala priestor Ehlumi. Kráčala som ním obklopená. Každý ďalší krok bol pevný a rozhodný, aj keď som kráčala pomalšie. Asi viac z opatrnosti, pretože v mojej nohe nebolo hádam už ani chýru ani slychu po nejakom zranení.

Keď som dorazila do osady, Lava ihneď pochopila. Povedala, aby som svojmu telu dopriala oddych a na ďalší deň nikam nešla. Nerozumela som, už ma nič predsa nebolelo.

“To ti verím, no ten uzdravujúci proces bude ešte niekoľko hodín dobiehať.” - pritom sa na mňa usmiala, tými svojimi láskavými očami.

Pri večernom hodovaní nám Tena prezradila, že pocítila volanie zájsť do jednej osady. Nie je veľmi ďaleko, no na cestu sa chce pripraviť. Požiadala nás, či by sme ju o dva dni doprevadili opäť k obradnému kúpeľu. Súhlasili sme.

Ďalší deň som teda viac oddychovala a menej zat'azovala svoju nohu. Lava mi priniesla dokonca aj voňavú masť. Bola som stále tak nejako v úžase z celého toho zážitku a preto som bola rada, že sme mali priestor sa porozprávať o

tom. Obe dievčatá boli dojaté, keď som im rozprávala ako som sa napriek počiatočnej panike, plne otvorila dôvere a ponorila sa do Ehlumi.

“To je presne ono. O to ide. Ehlumi umožňuje veľmi láskavo uzdraviť čo je práve treba. Veľmi rýchlo a jemne ak to umožníš. Výpovedným pre teba môže byť aj to, že sa pozrieš aj na myšlienky a pocity, čo si práve vo chvíli, ako sa ti stalo zranenie mala.” - prezrádza mi Lava a Tena ticho prikyvuje.

Na čo som v tej chvíli myslela? Nejakto som si nevedela za ten svet spomenúť. Tak úporne som sa snažila, až to vôbec nešlo. Myšlienky viac a viac len zmätene poskakovali. Večer keď som si ľahla do siete, na chvíľočku, hádam v tej samej chvíli ako som zaspávala som si spomenula. Ráno som si ale znovu nevedela spomenúť, až ma začínal opantávať hnev, keď som si uvedomila, že takto to predsa len nepôjde. Vyšla som von k ranným zvyklostiam a upokojila tak svoju zmätenú myseľ.

Tento deň doprevadíme Tenu k jej obradnému kúpeľu. Znovu sa ma zmocnil ten pocit, ktorý som kedysi zažívala vždy, keď sa niečo krásne končilo. Dlho tu nebol a ja som

si myslela, že už ho nikdy nepocítim. No odrazu tu bol zas. Prekvapilo ma to. Nebol to nijako príjemný pocit, bol tak stiesňujúci. Tentoraz sa však pristavil len krátko. Možno tým, že som sa viac ponorila do toho prítomného diania, do smiechu Teny a Lavy. Uvedomila som si, že ten pocit, sa objavil presne vo chvíli, keď som privoňala ku kvietkom, čo Tena natrhala a požiadala nás, aby sme jej votkali do vlasov. Tá vôňa pripomínala niečo z čias môjho detstva, no nevedela som na to prísť.

Strávili sme spolu krásny deň. Ten ďalší, sa Tena po rannom hodovaní vydala na cestu. Žiarila. Bola celkom iná, ako keď som ju videla prvý krát. Akoby to ani nebola tá istá mladá žena. V mysli mi vyvstala jedna dávna spomienka na ženu, čo bývala blízko nás. Bola som vtedy malým dievčatkom. Tá žena bola vždy veľmi krásna, pôsobila veľmi vznešene. Myslím, že aj keby nemala nádherné šaty, ale len celkom obyčajné, nič z jej vyžarovania by sa nestratilo. Lenže potom sa stalo nešťastie. V priebehu niekoľkých mesiacov sa táto žena zmenila na nepoznanie. Jej tvár bola strhaná, oči nadobudli zvláštnu vodnatú farbu od všetkých slz, čo vyplakala pre svoje dieťa.

A potom sa stal zázrak. Tak tomu všetci hovorili. Do nášho mestečka prišiel akýsi cudzinec. Keď sa teraz tak nad tým zamýšľam, čo ak to bol v skutočnosti Auroran? No neviem. Pravda však je, že ten jej synovi pomohol a chlapec sa prebral zo zvláštneho spánku, do ktorého tak nečakane upadol. Nik netušil čo sa presne stalo, no počas nasledujúcich troch mesiacov celkom pookrial na tele i na duchu.

A tá žena? To bol tiež taký zázrak. Počas tých troch mesiacov sa aj ona premenila. Jej oči znovu žiarili neskonalým šťastím. Hovorilo sa, že svoje dieťa si vymodlila. Možno aj ten zázrak.

Myslela som na jej premenu, ako v priebehu jedného roka sa zo vznešenej ženy, zmenila priam na živú mŕtvolu a potom znovu na tú nádhernú ženu. Zamýšľala som sa nad tým, ako nás naše trápenie či radosť môže premieňať a ako táto premena preniká aj navonok.

Chcela som Tene popriať veľa šťastia, keď som si spomenula na to, čo povedala. Aurorania ani tie nepríjemné momenty nevnímali negatívne. Aj na ne sa dívali ako na nejaké poklady. To bolo niečo, čo sa mi stále

len ťažko prijímalo. A tak som ju na rozlúčku len ticho objala. Niečo vo mne mi hovorilo, že svoju temnú noc duše má za sebou, že našla v sebe ten svoj pevný bod, o ktorý sa môže kedykoľvek oprieť, nech by ju chceli zmáhať akékoľvek pochybnosti. A tie zrejme počas života ešte prídu.

Po jej odchode ma zaplavil ten nostalgický pocit. Znovu sa vynorila jemná vôňa kvietkov, čo sme deň predtým votkali do Teniných vlasov. Bolo pozoruhodné sledovať premenu svojich vlastných emócií, podmienenú hoci len jemnou vôňou. Večer som sa o tom s Lavou rozprávala a ona mi potvrdila presne to, čo som pozorovala. Vône mali zvláštnu moc. Mohol to byť hoci len jemný závan vône a mohla sa spustiť hotová lavína spomienok, dojmov a celého repertoáru dávneho prežitku. Malo to svoje neopísateľné čaro, zvlášť keď sa takýmto spôsobom o slovo prihlásili tie príjemné spomienky.

V tento deň Teninho odchodu tu vládlo zvláštne ticho. Aspoň mne sa zdalo iné. Neviem to vlastne vysvetliť. Do osady prišli dvaja pútnici, čo sa zrejme ďalší deň poberú do Roraimy. Vládlo okolo nich naozaj pozoruhodné

fluidum. Akoby boli ponorení v nejakom, pre mňa neznámom, prežívaní.

Túžila som zísť si do lesa, no zmocňoval sa ma dosiaľ nepoznaný nepokoj. Opäť raz som teda váhala a chcela aby ma srdce viedlo, aby mi ukázalo cestu. No z nejakého dôvodu to nešlo.

Napokon som sa rozhodla, že zídem k zrázu. To miesto som si veľmi obľúbila. Naplňalo ma mierom, bolo svedkom môjho hlbokého prežívania, mojich zmätených myšlienok i svedkom toho, ako som naplno prenikla do poznania Ehlumi. A tak som vyrazila. Mala som však pocit, že nemám ísť ďaleko a hádam na okamih som sa aj zastavila. Niečo vo mne ma ale zároveň pobádalo ísť ďalej. To ticho tohto dňa, ktoré sa vpíjalo hádam do samotných kostí, pred ktorým nebol možný žiaden únik.

Neviem už ako mi to napadlo, začala som sa s ním rozprávať. Chcela som vedieť čo mi chce to zvláštne ticho povedať. Kládla som si tiež otázku, čoho vo mne sa dotýka, že ho priam cítim, akoby sa ma niekto dotýkal. No ticho ma len mlčky sprevádzalo k zrázu.

Sadla som si na známu skalú a pozorovala ten priestor predo mnou. Premýšľala som, či sa ponorit' do Ehlumi, no nebola som si vôbec istá. To zvláštne ticho sa tu všade vôkol rozliehalo. Bolo ako to ticho pred búrkou, keď niečo je vo vzduchu a nik nevie čo presne. Odrazu ma premkol strach, či príde niečo zlé. Srdce sa mi rozbúšilo ako starý zvon čo bije na poplach. No vzápätí ho to ticho prehlušilo. Bol to naozaj pozoruhodný čas a zážitok, ktorý sa mal už onedlho završiť. V tej chvíli som však ešte nevedela čo príde.

A tak som si zatvorila oči, nechala nech to zvláštne ticho sa dotkne aj môjho srdca. V tej chvíli som celkom jasne počula Nijov hlas: "Célie, čakáme t'a, príd' k starým ruinám."

Bolo to krátke, bolo to intenzívne, bolo to jasné.

Prijala som správu, ktorú Nijo vyslal. To poznanie ma celkom ohromilo. Vlastne ani som nevedela ako som to vedela. Jednoducho samotný ten zážitok mi dal odpoveď o čo ide. A bolo to ohromné. Vstala som a vydala sa na cestu späť do osady liečiteľov.

Kým som prišla, moja myseľ mala dost' času pokúsiť sa celý ten pozoruhodný zážitok spochybniť. A to hneď niekoľko krát. Zdôverila som sa teda Lave a popísala jej tento svoj zážitok. Ako som ho vkladala do slov nadobúdala som znovu tú istotu, že som prijala, mne vyslanú správu. A Lava mi to s úsmevom na perách potvrdila.

95 - Cesta k starým ruinám

Bolo to už niekoľko dní, čo som pocit'ovala túžbu po Nolem. Aj keď som mu každé ráno i každý večer pred spaním poslala pozdrav na diaľku a vzápätí ma vždy objal hrejivý pocit, chýbal mi posledné dni viac a viac. Túžila som po jeho prítomnosti. Kedy sa znovu uvidíme? Nevedela som. Teraz, ak sa mám vydat' k starým ruinám, ... čo ak medzitým on príde sem? Aj to boli myšlienky, ktoré sa ma zmocňovali, kým som kráčala späť do osady.

To neskoré popoludnie ma po návrate od zrázu ale čakalo milé prekvapenie. Nole bol tu a na moje prekvapenie aj Nalu. Prišli, kým som bola pri zráze a prijala Nijom vyslanú správu. Ráno keď som vstávala, zdalo sa, že tento deň, len vypravíme na cestu Tenu. Ale toľko sa toho počas tých niekoľkých hodín stalo. Bolo to ohromné.

S Nolem sme zotrvali hodnú chvíľu v objatí.

Moje myšlienky sa mi zdali neusporiadané. Vlastne až počas večerných zvyklostí sa všetky viac upokojili. Večerné hodovanie prebiehalo opäť raz v jednom výživnom

rozhovore. Nole tu bol len na krátko. Povedal, že jednoducho mal ráno pocit, že sa má vydat' na túto cestu a zotrvať spolu so mnou niekoľko dní. Boli to veru takmer dva mesiace, čo sme boli spolu. Ten čas od prvých požehnaní po samotný obrad spojenia, bol ale časom, kedy sa páry mali lepšie spoznávať. No my sme zažívali celkom dlhé odlúčenie.

Pri Noleho slovách som posmutnela, pretože v hlave mi stále znel ten Nijov naliehavý hlas. Predpokladala som, že ráno po rannom hodovaní sa očakáva, že sa vydám na cestu a moc som dúfala, že ju nebudem musieť prejsť sama. No opäť raz ma prekvapili.

“Célie, všetko má svoj čas. Nič, čo je ukryté pri starých ruinách nikam neutečie. Je to tam napokon pár tisíc rokov. Nijo vie, že si prijala správu a každý tiež vie, že táto cesta nejaký čas trvá.” - Lava hovorí jemne, akoby vedela čo mi práve beží hlavou.

Nalu a aj Nole prikývli. Nalu vzápätí odpovedá na moju nevy povedanú otázku, že ma na tejto ceste bude sprevádzať. Bol v Roraime, vítal novo prichádzich, keď zachytil Nijovu prosbu, aby opäť raz bol mojim

sprievodcom na tejto ceste k ruinám. Len sa rozlúčil s tam slúžiacimi a vydal sa na cestu dolu dlhým schodiskom. Zvládol to pravdu povediac veľmi rýchlo.

“Chcel som sem prísť ešte dnes a prv ako sa slnko nachýli k obzoru.” - znelo jeho, celkom jednoduché vysvetlenie.

“Takže zajtra vyrážame?” - pýtam sa s tlčúcim srdcom.

“Myslím, že až ten ďalší deň. Javí sa mi, že tak to bude správne.” - doplní Nalu a pritom sa usmeje na mňa a Noleho.

Stále nebolo jasné, či na tejto výprave bude môcť byť aj Nole. Bol to naozaj dlhý čas čo sme sa nevideli. No pravda tiež bola, že od svojej práce v dome Mhenea si skôr len odskočil. Možno ten jeden deň bude potrebný pre ďalšie rozhodnutia.

Večer keď som si ľahla do siete som bola naozaj ohromená zážitkami posledných dní a hlavne toho dnešného.

Prehrávala som si všetky tie udalosti a najmä Noleho úsmev a objatie. Myslela som aj na Lavu a Naluho. Opäť som ich videla spolu a moje presvedčenie, že títo dvaja raz vytvorí pár sa vo mne len utvrdilo. A slastne som zaspala.

Nový deň priniesol nové odpovede. Ráno, zdalo sa že nás čaká krásny slnečný deň a ja som pocítila silné volanie zájsť k jednému blízkeму vodopádiku s jazierkom. Aj teraz som mala pocit, že nemám ísť moc ďaleko. Ten pocit bol hodne jasný a dokonca som pocítila i niečo, čo by som nazvala istotou. Istotou toho, že tentoraz mám poslúchnuť a skutočne neísť moc ďaleko. Rozhodla som sa vypočuť tento hlas.

Pri jazierku som sa ponorila plne do dôvery toho, čo som práve zažívala a čo ma čakalo. Nebola som tu dlho, keď som odrazu pocítila, že by som sa mala vydat' na cestu späť. I teraz som poslúchla. Do osady som veru dorazila práve včas. Bolo hádam ešte len poludnie, keď prišla jedna z tých nečakaných letných búrok.

Možno aj preto sme sa dnes nemali vydat' ešte na cestu. Táto búrka priniesla viac ako ten voňavý, vyumývaný vzduch. Vyjasnilo sa viac vecí.

Práve som si odpila z lahodného nápoja čo Lava spolu s niekým ďalším pripravili vo chvíli ako sa búrka začala. Pozrela som sa na Noleho a na chvíľočku sa jeho pohľad zmenil. Myslím, že práve zachytil správu. A nemýlila som

sa. Vzápätí mi s radosťou oznámil, že aj on ma bude sprevádzať na mojej ceste k starým ruinám. Jeho miesto a prácu v dome Mhenea niekto za ten čas zastúpi.

Fascinovalo ma toto preskupenie vždy, keď bolo treba niečo iné či niečo zmeniť. Akoby sa všetko a všetci na ostrove prepojili v jednotnom rytme a veci sa dali do pohybu.

Tento deň sme sa nachystali na cestu. Nevedela som ako dlho budem preč a či si brat' so sebou aj svoj Theia stromček. No ani Nole a ani Nalu ho nemali. Obaja mali len niekoľko málo plodov. Požiadala som teda Lavu o radu a ona mi objasnila, že je to tak v poriadku.

“Stačí ak si teraz aj ty na cestu vezmeš len pár plodov. Ak by si sa aj nemala sem vrátiť, zabezpečíme, aby sa k tebe včas tvoja Theia dostala. Nerob si preto starosti.” - silno som ju objala a poďakovala sa za všetko, i to, že som tu mohla byť. Myslím, že ju to sprvu aj zaskočilo. Lava veľmi nedávala najavo svoje pocity. Nakoniec ma objala tiež a zasmiala sa. Chvíľu hlbokého priateľstva.

Bol to jeden z tých neobyčajných dní, keď je vo vzduchu cítiť, že niečo prichádza. No uvedomila som si, aké to môže byť ale rozdielne. Ticho pred búrkou, keď vlastne nevieme čo príde a je pretkané tak trošku záhadou. A naproti tomu, keď sme počas Štedrého dňa celý deň boli v tom radostnom očakávaní. Aj vtedy bolo vo vzduchu cítiť, že niečo prichádza, no vtedy sme vedeli čo bude nasledovať po tej slávnostnej večeri. Kým to prvé bolo zneisťujúce, to druhé bolo radostné, aj keď sme nikdy netušili čo si pod stromčekom nájdeme.

Opäť raz ma moje myšlienky viedli tým túlavým spôsobom. No mala som to vlastne rada. Často z týchto potuliek mojou myslou a spomienkami vzišli nové momenty uvedomenia. Tíško som vyslala mojím drahým pozdrav, nech už boli kdekoľvek. V tých okamihoch som ešte netušila, že naše rodinné tajomstvo sa má plne odhaliť.

Poobede som už nikam nešla. Lava mi večer obradným spôsobom prešla voňavou vodičkou po spánkoch a požehnala na cestu, čo ma čakala. Večerné hodovanie bolo tentoraz viac tiché. Každý z nás bol tak nejako viac

ponorení v tom svojom prežívaní. Plán bol jasný. Na ďalší deň po striedmejšom rannom hodovaní sa vydáme na cestu. Mali sme opäť nachystané aj rarika plody, na ktorých si pochutnáme.

A tak aj bolo. Ráno som sa rozlúčila s Lavou a ona nám všetkým požehnala na cestu. Vykročili sme rozhodne v ústrety novému dobrodružstvu. Kráčali sme mlčky, osviežovali sa v prameňoch a asi po dvoch hodinách sme si spravili prvú prestávku, aby sme si zjedli naše rarika plody. Boli chutné a dokonca teraz sa mi zdali sladšie. Priam opojne sladké boli.

V tóni lesa sa nám kráčalo naozaj dobre a cesta nám aj rezko ubiehala. Zastavili sme sa až počas neskorého popoludnia a našli miesto najvhodnejšie na prespanie. Počas dňa sme toho veľa nenahovorili. Nebolo treba, naviac by to narúšalo rytmus našej chôdze. V tom rytme sme zotrvali aj počas krátkych prestávok. Tak to bolo najlepšie. Až teraz navečer sme sa aj porozprávali. Cesta bude trvať niekoľko dní.

Ja a Nole sme sa vybrali pohľadať a natrhať dlhé liany, ktoré zmotáme pod naše koberčeky, aby sa nám lepšie

spalo. Nalu zatiaľ pripravil malý ohník a chutný nápoj, čo pomáhal zregenerovať naše sily a podporil dobrý spánok pod holým nebom. Ako sprievodca ho ovládal vskutku excelentne.

Prvý večer som zaspala zrejme veľmi rýchlo. Vlastne si len pamätám, ako som si ľahla, trochu sa pomrvila, aby som si našla tú najlepšiu možnú polohu, na chvíľu zavrela oči a asi som rovno aj zaspala. Tej noci sa mi však znovu prisnil ten sen pred niekoľkými nocami. Ten sen, čo bol tak prchavý. Vždy keď sa mi snívajú tie zvláštne sny, veľmi dobre som si ich po prebudení pamätala. No teraz to bolo iné. Akoby s príchodom nového dňa ho zahalila jemná hmlovina. Nemala som ani potuchy, prečo je to teraz takto. No už niekoľko krát sa mi sníval. Ráno po prebudení som si ho celkom jasne pamätala. Po chvíľke však bol preč.

I to ďalšie ráno sa opakoval tento scenár. S ranným brieždením bol celkom jasne v mojej mysli a naozaj som sa domnievala, že teraz si ho zapamätám. Prechádzala som si ho, aby som si ho celkom iste zapamätala, bol tak krásny a predsa opäť raz v jednom okamihu bol preč. Len som si na

chvíľu pomyslela na niečo iné. Aj ma to rozmrzelo, čo neuniklo pozornosti ani jedného z mojich sprievodcov.

Nole sa spýtavo pozrel, chcel vedieť čo sa stalo. Trošku neochotne im rozprávam, že už niekoľko nocí sa mi stále sníva jeden sen, no vždy ráno sa stáva pre mňa neuchopiteľný.

“Hm, ten sen ťa na niečo zrejme pripravuje. Je to v poriadku. Možno, keď sa nebudeš toľko snažiť spomenúť si, pôjde to ľahšie.” - usmeje sa Nalu a Nole ticho s úsmevom na perách prikývne.

Zdá sa mi, že sa to ľahšie povie. Cítim totiž, že ten sen mi chce niečo povedať a keďže ja si ho počas dňa neviem vybaviť, je to celkom nepríjemný pocit.

Zajedli sme si zopár bobúľ a už aj sa vydávame na cestu. Nerozumiem celkom prečo tak skoro, no o pár hodín pochopím. Počas nasledujúcich hodín kráčame stále v tóni lesa. A to je veľmi príjemné. Krátka prestávka s posilnením a lahodnými plodmi rarıka nás slastne občerstvili. Na ceste nás čakalo nádherné údolie. Bolo horúco, blížilo sa poludnie, no chlad lesa nás dostatočne

osviežil, aby sme aj cestu pod priamym slnkom zvládli. Pochopila som, prečo chceli na cestu vyraziť tak skoro. Keby sme údolím mali kráčať o hodinu či dve neskôr, bolo by to už celkom neznesiteľné. Takto sme ním prešli stále v rezkom tempe. A potom nás opäť privítal príjemný chládok lesa. Cesta ubiehala naozaj dobre. Tento druhý deň sa moc nelíšil od toho prvého. Opäť až večer, pri striedmom večernom hodovaní sme sa viac rozhovorili. Vyjadrila som obdiv a úžas nad krásou tejto krajiny.

“Každá krajina má svoju krásu. Napokon príroda ani nemôže byť hádam iná, ako nádherná. Určite aj u vás sú také miesta.” - pripomenie mi Nole a žmurkne na mňa.

“Áno, určite áno. Hlavne ak tam ľudia nerobia svoje zásahy a život môže plynúť vo svojom jedinečnom rytme.” - dodám viac zamyslene.

Večer druhého dňa, keď sme sa nachystali k spánku dívala som sa dlho do noci hviezd. Tíško, tajomne si svietili. Každá hviezda je človek, ktorý bol natoľko milovaný, že bol zapísaný na mesačnú oblohu, aby mohol žiť večne - zaznelo v mojej mysli a ja som hľadala tie, ktoré patrili mojim drahým.

Tej noci sa mi opäť prisnil ten zvláštne nádherný sen.

Čakal nás tretí deň putovania, bez plodov rarika a tento deň nebudeme putovať celý. Poobede sme sa pristavili v jednej osade, kde sme pobudli zvyšok dňa. Bola to jedna z tých menších osád, v ktorých je zvyčajne obyvateľstvo viac kmeňovo premiešané. No v tejto to tak celkom nebolo. Väčšina patrila k vodným. Aj ma to prekvapilo, lebo tu bol len jeden či dva nepatrné malé potoky a zrejme aj jeden prameň. Vedela som, ako vodní milujú vodu a nerozumela som, ako môžu byť tu na tomto mieste šťastní.

V osade sa práve zdržiavala aj jedna zemská vyvolená z domu Mhenea, pod správu ktorého táto osada patrila. Prišla sem počas predchádzajúceho dňa, pretože sa zdalo, že príchod nového obyvateľa nejde celkom tak ako by mal. Väčšina žien privádzala svoje deti s ľahkosťou, až sa mi to zdalo neuveriteľné. Len z času na čas sa stalo, že to nešlo úplne hladko. No teraz už bolo všetko v poriadku. Novopečená mamka a jej bábätko sa mali k svetu.

Ako zbadali, že sa približujeme k osade, potešili sa. V ostatnom čase sa v tejto osade narodilo viacero detí a preto nás požiadali o žehnajúci spev Lumo. Bola som

dojatá, no vzápätí som si uvedomila, že je to už nejaký čas, čo som ho nespievala a nebola si istá, ako mi to pôjde. K spevu sa pridala aj Livia, vyvolená zeme. A tak v tom rozložení dve ženy a dvaja muži sme sa večer pustili do spevu Lumo. Bola som dojatá, že som sa vedela plne doň znovu ponoriť.

Večerné hodovanie sa nieslo v príjemnom rozhovore. Rozprávala som, ako sa mi práve to popoludnie v jednej krátkej chvíli zazdalo, že vidím okolo Naluho a Noleho Ehlumi. Bol to naozaj okamih a môj rozum ma presvedčil, že to sa mi určite len zdá.

“To pochybujem. Ehlumi je s nami neustále. V každom okamihu nášho života nás obklopuje. Môže byť ako tvoje zrkadlo. Vďaka nemu môžeš pozorovať aj to, čo si neuvedomuješ, čo si možno aj nechceš priznať. Ukáže ti to. Stačí sa naň len naladiť. Ak sa nacítiš dobre, nájdeš v ňom odpovede.”

Opäť som o niečo viac prenikla do poznania Ehlumi.

V tejto osade sme zostali do ďalšieho dňa a ráno sme opäť zaspievali spev Lumo. Potom nás obdarili ďalšími plodmi

rarika a spolu s Liviou sme sa pobrali ďalej. Časť ďalšej cesty pôjdeme spolu.

Tretí deň nášho putovania šiel dobre, veľmi dobre. Povedali mi, že ďalší deň už budeme v osade blízko starých ruín, kde sme očakávaní. Ten tretí deň, keď zapadalo slnko a obloha bola sfarbená do oranžovej, spomenula som si na svoj sen. Ten zvláštny, dojemný a nádherný, čo mi toľko unikalo a po líci mi mimovoľne stiekla slza.

Nechávala som tú čarovnú chvíľu na seba pôsobiť čo najviac to len šlo.

Pokračovanie nabudúce

Po dňoch putovania, prichádzajú do osady blízko starých ruín. I keď sa Célie domnievala, že Nijo ju sem zavolať v súvislosti so samotnými starými ruinami, zistuje, že to malo iný dôvod.